

Portret

MARNIX PEETERS

“Ik zat liever bij de ‘lowlifes’”

Auteur Marnix Peeters nooit geremd tijdens het schrijven

ANTWERPEN - In 'De tenondergang en de ongelooflijke wederopstanding van Eddy Vangelis' vertelt voormalig journalist Marnix Peeters over de onfortuinlijke Eddy Vangelis. Een boek vol smeuge verhalen, bizarre gebeurtenissen en markante personages, zoals nymfomane Frouke De Muynck.

Marnix, waar haal je al die inspiratie, uit je eigen leven?

“Gelukkig niet, stel je voor! Wel jammer dat ik nooit een Frouke heb gekend. (lacht) Ik schrijf niet over eigen ervaringen, de sfeer die heerst in het boek ken ik wel. Toen ik op mijn achttiende in Antwerpen terecht kwam, zocht ik geen vertier in de grand cafés waar mannen in kostuum kwamen. Ik zat liever in de typische stationscafés bij de *lowlifes*. Die sfeer van de vierde wereld ken ik dus wel en dat vind je ook terug in het boek.”

Is het juist om over jongensboeken te spreken?

“Over mijn boeken zegt men soms ‘echt iets voor venten’. Lang dacht ik ook dat het jongensboeken waren. Omdat het vettig is. Omdat je met ongebreidelde fantasie te maken krijgt. En omdat we nog altijd denken in het cliché dat een vrouw teeder is en waarschijnlijk niet tegen al die seks kan. Maar de realiteit bewijst het tegendeel. Op de boekenbeurs lieten ongeveer evenveel mannen als vrouwen hun exemplaar signeren.”

Je boeken zijn expliciet. Voel je je soms geremd tijdens het schrijven?

“Het gaat er soms heftig aan toe. Toch heb ik tijdens het schrijven nooit gedacht ‘oei, dit gaat te ver’. Het enige waar ik me wel benauwd bij voelde, was wat de reactie van

mijn ouders zou zijn. Met enige schroom gaf ik hen “De dag dat we Andy zijn arm afzaagden”. Mijn vader nam het aan. Ik vreesde dat hij er heel ongelukkig van zou worden. Heel veel later, toen “Natte Dozen” al uit was, heeft hij me gezegd: ‘ik heb je eerste bijna uit. Toch straf, toen wij nog op school zaten, werden boeken waar het woord tepel in kwam verboden’. ‘Nu gaan we het krijgen’, dacht ik. ‘Toch wel goed dat dat voorbij is’, was zijn reactie. Meer hebben we er nooit over gezegd.”

“Ik schrijf niet over eigen ervaringen”

Hoe logisch was de stap van journalistiek naar een boek schrijven?

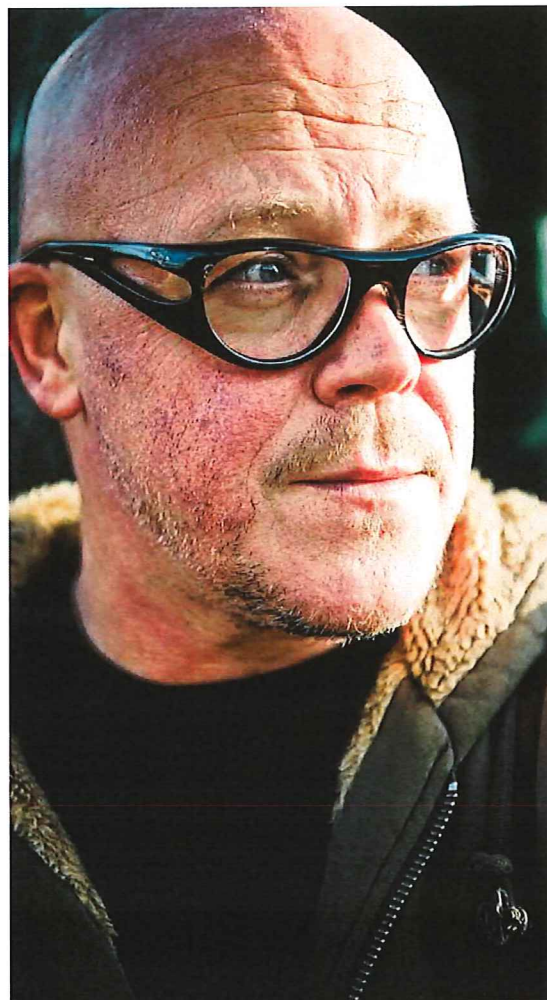
“Mensen die een probleem hebben met de verhoging van de pensioenleeftijd doen momenteel een job die ze niet graag doen. Dan moet je eigenlijk een andere baan zoeken. Evident is dat niet, maar dat is wel hoe ik altijd al geleefd heb. Ik had een heel fijne baan in de journalistiek, maar op een bepaald moment wist ik dat ik dat geen twintig jaar meer wilde doen. Ik ben gestopt en wilde als freelancer op een andere manier werken. Debuteren was iets waar ik niet mee bezig was. Ik wilde terug tijd kunnen nemen voor een interview en niet constant gebeld worden voor allerhande zaken. Ik trok me terug op een berg in de Duitstalige Oostkan-

tons en besloot ervoor te gaan. Ik wilde ruimte creëren en weer voor mezelf gaan schrijven. Dat deed ik jaren daarvoor ook al: wat ik overdag meemaakte 's avonds gestileerd neerschrijven op één A4'tje. Of tijdens een schrijfoefening gezante verhaaltjes verzinnen. Voor ik het wist werd één van die stijloefeningetjes langer en langer. Zo werd Andy geboren. Die werkwijze zie je nu nog altijd in mijn boeken: de meeste hoofdstukken beslaan nog steeds één, maximaal twee, A4'tjes.”

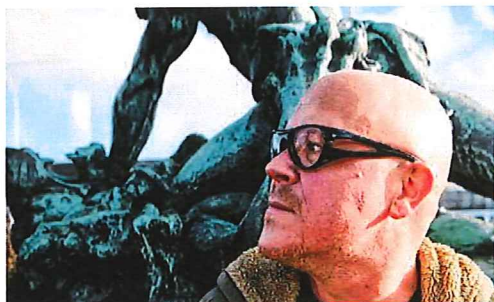
Wanneer is de definitieve klik gekomen om te schrijven?

“Die is nooit gekomen. Door het feit dat ik uit de journalistiek kwam, hadden mensen lucht gekregen van mijn schrijffactiviteiten. Vanuit De Bezige Bij Amsterdam vroegen ze me om iets te mogen lezen. Voor ik het wist, was mijn eerste roman een feit. Pas toen ik aan mijn derde boek begon te schrijven, was ik me er helemaal van bewust. Opeens moest ik in een context gaan werken waarbij ik wist dat er enkele maanden later een kaft rond het boek zou zitten en waarbij de uitgever me een voorschot had betaald. Dat maakte me even angstig. Maar op mijn berg in de Oostkantons valt die stress gelukkig helemaal van me af en kan ik complexloos schrijven aan de opvolger van Eddy Vangelis.

(VADE/foto EVJA)

“Dacht dat het te moeilijk was”

“Ik ging voor twee afleveringen en heb uiteindelijk nummer acht gehaald. Vier keer beter dan ik hoopte, meer kon ik niet wensen”, vertelt Marnix over zijn deelname aan De Slimste Mens ter Wereld.

“Ik ben ontzettend blij dat het voorbij is maar ik kijk er met veel plezier op terug. Ik ging eruit tegen Cath Luyten. Maar het was met plezier dat ik de fakkel doorgaf. Omdat het zo leuk is, besef je tijdens het spelen niet hoe onwaarschijnlijk veel stress erbij komt kijken. Na afloop heb ik echter nog een hele tijd nek- en rugpijn van de

stress gehad, terwijl ik over het algemeen niet zo'n stresskip ben. Het was fijn, maar het is erg vermoeiend om zo lang boven je niveau te presteren.”

Boven je niveau presteren?

“Ik heb altijd het gevoel gehad dat De Slimste Mens ter Wereld te moeilijk was voor mij. Weetjes interesseren me niet. Ik dacht ook altijd een slecht geheugen te hebben, maar dat bleek goed mee te vallen. Ik heb betere hersencellen dan ik dacht. Mijn meest memorabele moment tijdens het spel was wellicht het filmpje met het zontje van Sven Nys. Op basis van zijn koerstuijke kon ik vermoeden dat het de zoon van Nys was. Ik moest echter ook zijn voornaam antwoorden. Totaal willekeurig zei ik Thibau. Groot was mijn verbazing toen de jongen inderdaad zo bleek te heten.”

Was het makkelijk je te overtuigen om deel te nemen?

“Helemaal niet. Vorig jaar had ik al wel eens aan een cafétest meegedaan, maar ik had Erik toen gezegd dat het totaal zinloos was want dat ik toch niet zou meedoen. Hij heeft mij nog een paar keer gebeld voor ik uiteindelijk zwichtte. Maar ik ben blij. Alle clichés over De Slimste Mens ter Wereld kloppen: het was één lange stroom van hoogtepunten en het is een immense verslaving.”

(VADE/foto EVJA)

Wie is Marnix Peeters ?

Marnix Peeters begon als muzieksamensteller bij Studio Brussel maar vestigde zijn naam als journalist bij onder andere Humo en De Morgen. In 2012 bracht hij zijn debuutroman uit: *De dag dat we Andy zijn arm afzaagden*. Hierna kwam *Natte Dozen* en recent nog *De tenondergang en de ongelooflijke wederopstanding van Eddy Vangelis*. In het voorjaar verschijnt novelle *De Trapchauffeur* bij Hollands Diep. De mooiste complimenten die hij over zijn boeken kan krijgen? “Dat ik met mijn boeken lastige lezers toch aanzet om te lezen. Blijkbaar zijn die boeken van mij goede instapmodellen. Ik kreeg al vaak te horen van vrouwen dat ik hun man, die nooit las, aan het lezen heb gekregen. Of leerkrachten die me zeggen dat ze het in heel hun carrière nog nooit hebben meegemaakt dat leerlingen zelf om een boek kwamen vragen. Dat is een van de mooiste denkbare complimenten voor mij”.

(VADE)

www.marnixpeeters.be